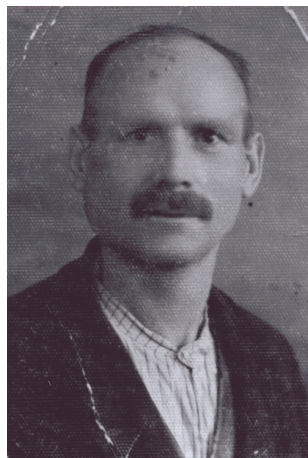

KORALEWSKI WOJCIECH (1886-1959)

Urodził się 14 kwietnia 1886 roku w Poznaniu jako syn Wincentego i Katarzyny z domu Szara. Szkołę powszechną i zawodową ukończył w Poznaniu. Z zawodu był malarzem-złotnikiem. Jego rodzina prowadziła zakład malarsko-złotniczy. Specjalizowali się w złoceniach pomieszczeń kościelnych oraz pałaców i dworów. Na początku XX wieku przyjechał do Gostynia, gdzie rodzinna firma odnawiała gostyńską farę (między innymi złocił ołtarz główny) oraz bazylikę i zespół klasztorny. W 1908 roku postanowił zostać w Gostyniu na stałe. W 1914 roku wstąpił do Ochotniczej Straży Pożarnej w Gostyniu. W 1915 roku został powołany do armii pruskiej. Był na zachodnim froncie, między innymi pod Verdun we Francji w 1916 roku, gdzie został ranny. W 1918 roku wrócił do Gostynia. Zgłosił się do powstania jako ochotnik. Był w grupie dowodzonej przez Leona Borowicza, która uniemożliwiła odjazd pociągu załadowanego bronią i wyposażeniem z Gostynia do Niemiec. Walczył w kompanii Leona Borowicza. Toczył boje o Zawadę i Sowiny, ubezpieczał kierunek na Bojanowo i Rawicz oraz bił się pod Osieczną. W dwudziestoleciu międzywojennym przez kilka lat pracował w gostyńskiej cukrowni. Później prowadził samodzielny zakład malarsko-złotniczy. Kontynuował złocenia w klasztorze filipinów na Świętej Górze. W tym czasie restaurował też pomieszczenia i złocił obrazy w pałacach i dworach, między innymi w: Goli, Grabonogu, Zalesiu, Godurowie, Mościskach. Nadal też był czynnym strażakiem. W 1924 roku został odznaczony przez Główny Związek Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej dyplomem wraz z odznaczeniem za 10-letnią służbę (nr 535 z 15 kwietnia 1924 roku). W czasie okupacji został zmuszony do pracy w niemieckiej firmie budowlanej. W 1944 roku miał wypadek w pracy, który odbił się na jego zdrowiu. Po drugiej wojnie światowej przez kilka lat prowadził zakład malarski. Następnie przeszedł na rentę i emeryturę. Zmarł w Gostyniu po wieloletniej ciężkiej chorobie 24 listopada 1959 roku. Został pochowany 27 listopada 1959 roku na cmentarzu parafialnym w Gostyniu.

Za udział w powstaniu wielkopolskim uhonorowano go odznaką okolicznościową nadaną przez Towarzystwo Powstańców i Wojaków w Poznaniu (nr 5888). Napis na odznace: „Powstańcowi broni wdzięczna Wielkopolska”. Otrzymał również Wielkopolski Krzyż Powstańczy (5.11.1958) oraz Odznakę Grunwaldu.

W grudniu 1911 roku wziął ślub w kościele w Strzelcach Wielkich z Marią Jankowiak, pochodzącą z tej miejscowości, a w styczniu 1912 roku w Urzędzie Stanu Cywilnego w Piaskach (nr 6/1912). Miał dziesięcioro dzieci: Mariana, Pelagię, Helenę, Marię, Mieczysława, Stanisława, Bronisławę, Wojciecha, Andrzeja, Jadwigę.